

Mati.

M^atere in ródne kočé
 Ločil sem se čvrst in mladolét,
 Vènder njima sólze vroče
 Tekle često so na tuji svét.

Ali bilo mi je stati
 Hrabro tamkaj, kakor mož srčan,
 Vóljno víhram se udati,
 Vojskujé se s togo noč in dan.

Le domóv, domóv je s silo
 Tajno vleklo me od dná srcá,
 Videti še mater milo,
 Izebiti se pri nji gorjá.

Žélja se mi izpolnila,
 V domovino svojo sem dospél,
 Kjer mi duša slast užila,
 Kjer mi nékdaj raj cvetél.

Oj, vasica, ki povsodi,
 Koder hodil, hvalil tvoj sem kras,
 Ti pozdravljena mi bodi,
 In spomin na zlati čas.

Toda migala ni roka
 Mi nijedna kakor je drugod
 Ter domačega otroka
 Vsak prezrl, ne vprašal ga: »Od kod?»

Domovine, ki jo ljubil,
 Obožaval sem, kaj nimam več?
 Sem z mladostjo vse izgubil?
 V sebi vzdihoval sem zdaj tožéč.

Na leseni most stopaje
 Valovite Sore čujem glás,
 Vánjo pógled upiraje
 Kaže se Ratítovca mi stás.

In pod hribom v hiši mali
 — Cerkev zraven nje stoji —
 Tam so mati me zibali,
 Oče bili smrtno pa bledí.

Luči sta potem brleli,
 Črni prišli so možjé,
 Očca mojega mi vzeli
 In siroti sva ostali dvé . . .

Glej, na móstu pred razpelom
 Stara žena zdaj klečí,
 Sklenjene roké pod čelom
 Sólz potók nevsúšen ji rosí.

Róke drobne, vele vije
 Ter iz srčnih móli globočin,
 Zdajci se ji vzklik izvije:
 »Ti jedinec moj, preljubi sin!

»Slika svojega očeta,
 Ko pred máno čvrst je stal,
 Méne, revnega dekleta
 Izmed déklic zéno si izbral

»Bog te vzprimi, duša moja,
 Kaj domóv prišel si tí?
 Mati te želega tvoja,
 Kakor slepec luči si želí.

»Bog te vzprimi, steber vitki,
 Ki podpiraš mater ti zvestó,
 Na življenja poti bridki
 Nji po tebi se odprè neból!

»Duša moja, moja nada,
 In tolažba méni, moje vse,
 Mrtva prej bi bila rada,
 Zdaj živila bi neskončno še!« . . .

Nje objemal sem kolena,
 Hipno bil ni tuj, ni star,
 Ker ljubezni moč plamena
 Prerodila me je v mlado stvar.

Zavriskaje nesel blago
 Mater sem čez naju kočé prag,
 Tam imel, kar srcu drago,
 In presrečen bil je siromak!

Dôkler ljuba, srčna mati
 Tú na božjem sveti še živi,
 Po mladosti še nam zlati
 In po domovini tudi ní!

Lujiza Pesjakova.

